

Tuổi Mười Hai

Thơ: Hoang Phong

Diễn ngâm: Hồng Vân

*Tóc em mẹ còn chải,
Chiếc kẹp chưa biết cài.
E thẹn chẳng dám nhìn,
Yêu anh tuổi mười hai.*

*Cổng trường không có ai,
Anh cho em cánh hoa,
Vén mái tóc em cài,
Yêu anh tình mười ba.*

*Một hôm không gặp anh,
Em ngồi học một mình,
Viết tên anh trên giấy.
Tình mười bốn thơ ngây.*

*Lắm đêm em thao thức,
Ôm chiếc gối em nằm,
Mơ thấy chuyện vợ chồng.
Sợ khiếp tình mười lăm.*

*Bâng khuâng tuổi trăng tròn,
Hay tựa cửa ngắm mây.
Mẹ nhìn em, em thẹn,
Tình mười sáu hây hây.*

*Tuổi mười bảy biết buồn,
Yêu anh anh chẳng đoái.
Tâm sự với ai đây?
Khổ đau tình mười bảy.*

*Tuổi mười tám thôi học,
Lặng lẽ tình trôi đi.
Em thường ngồi em khóc,
Mười tám tình chia ly.*

*Vài người đến dạm hỏi.
Mẹ gả em theo chồng.
Thời gian dừng lại đấy,
Quanh em khoảng trống không.*

*Hôm nay trời trở rét,
Mùa đông đã đến rồi.
Kiếp người chùng có vậy?
Tình yêu giấc ngủ say.*

*Sân trường đón cháu ngoại,
Chục nhớ tuổi mười hai.
Nhớ thật dài giấc mơ,
Yêu anh tình ngây thơ.*

*Tiếng đàn trẻ nô đùa,
Đánh thức tình tuổi nhỏ,
Tiếc ngày xưa ngây thơ.
Anh ở đâu bây giờ?*

Bures-Sur-Yvette, 10.12.97

Một cách tổng quát, sự sinh hoạt của con người được thúc đẩy bởi ba thứ bản năng: sinh tồn, sợ chết và truyền giống. Bản năng sinh tồn là bản năng mạnh nhất, gây ra các tác động sớm nhất. Một đứa hài nhi khi mới lọt lòng đã biết tìm vú mẹ, đói thì khóc. Lớn lên bản năng sinh tồn tạo ra các xung năng và thúc đẩy ích kỷ, tham lam, thèm khát, tranh giành miếng ăn, của cải, đưa đến hận thù, xung đột và cả chiến tranh.

Bản năng thứ hai là sự sợ chết, bản năng này cũng gây ra các tác động khá sớm, kín đáo, có nhiều khía cạnh gần với bản năng sinh tồn, chẳng hạn một tiếng động mạnh cũng có thể khiến một đứa hai nhi giật mình và khóc thét, nó sẽ cảm thấy an tâm hơn khi được mẹ bồng bế trong tay. Lớn thêm, một đứa bé bắt đầu sợ bóng tối, kêu khóc khi bị vấp ngã hay đứt tay. Bước vào tuổi trưởng thành, ý thức được cái chết là gì thì hầu hết mọi người đều sợ chết. Một con siêu vi khuẩn bé tí xíu cũng có thể khiến cả nhân loại mang khẩu trang. Hậu quả trực tiếp tạo ra bởi bản năng sợ chết là sự hình thành của tín ngưỡng. Tín ngưỡng giúp con người bớt sợ chết bằng cách nêu lên các viễn tượng vượt lên trên cái chết. Thế nhưng thật trớ trêu, con người lại không hoàn toàn đồng ý với nhau về các cách hình dung ra các viễn tượng đó. Xung đột và chiến tranh tôn giáo dường như bắt nguồn từ những sự bất đồng chính kiến đó, và chưa bao giờ chấm dứt trên hành tinh này. Bản năng sinh tồn ghép thêm bản năng sợ chết phải chăng đã khiến con người chém giết thật hăng say?

Bản năng thứ ba là bản năng truyền giống. Bản năng này phát sinh tương đối muộn hơn so với hai thứ bản năng trên đây. Khi một đứa bé bắt đầu ý thức được giới tính của mình thì nó cũng bắt đầu ý thức được sự khác biệt giữa nam và nữ. Sự ý thức đó dần dần trở nên rõ rệt hơn tạo ra cho nó các cảm tính luyến ái và bám vú, một hình thức bỏ khuyết trên phương diện giới tính, mà người ta thường gọi là "tình yêu". Qua cách gọi "tuyệt đẹp" đó, bản năng truyền giống hiện ra với thật nhiều màu sắc. Hầu hết tất cả mọi sinh hoạt nghệ thuật của con người đều phát sinh từ các màu sắc đó. Văn chương, thi phú, âm nhạc, hội họa, ca vũ, kịch nghệ, phim ảnh, mỹ phẩm, thời trang..., tất cả đều phản ảnh - chỉ ít hay nhiều - bản năng truyền giống. Đối với muôn thú cũng vậy, màu lông, tiếng hót, tiếng kêu, điệu vũ... tất cả đều phản ảnh bản năng truyền giống.

"Tình yêu" phải chăng là nét đẹp nhất trong sự sinh hoạt và sự sống của con người ở một lứa tuổi nào đó? Sự giàu sang, các bữa ăn thịnh soạn hay chiếc huân chương trên ngực áo, không sao sánh kịp với các xúc cảm vô hình của "tình yêu". Nếu không có "tình yêu" muôn màu thì giống người cũng đa tiết chủng từ lâu. Dân số gia tăng rất nhanh trên địa cầu này cho thấy tác động rất mạnh của các màu sắc đó. Thế nhưng cũng nên ý thức về các hậu quả mang lại, nếu tô màu hồng cho tình yêu thì phải cố gắng nuôi con, nếu tô màu đỏ thì khó tránh khỏi ghen tuông và thù hận, nếu tô màu đen thì cũng nên cẩn thận, vì có thể đấy là cách mang cả mạng sống của mình để thách đố với tình yêu.

Tóm lại ba thứ bản năng trên đây chính là tác giả, ngòi bút và các trang giấy viết lên lịch sử vô cùng phức tạp của nhân loại trong mọi lãnh vực sinh hoạt: từ vật chất đến tinh thần, từ nghệ thuật đến tín ngưỡng, từ miếng ăn đến cửa cái, từ lãnh thổ đến chiến tranh. Dù đã đủ ăn thế nhưng con người vẫn cứ muốn thật giàu có, dù hiểu được cái chết không sao tránh khỏi, thế nhưng vẫn cứ sợ chết, dù đã quá tuổi truyền giống, thế nhưng vẫn cứ nhớ mãi một tình yêu:

*Tiếng đàn trẻ nô đùa,
Đánh thức tình tuổi nhỏ,
Tiếng ngày xưa ngây thơ,
Anh ở đâu bây giờ?*

Thế nhưng giữa sự phức tạp của nội tâm mình và sự biến động của thế giới chung quanh, dường như cũng có một sự thúc đẩy nào đó, một sức mạnh thật bao la giúp con người vượt lên trên cả ba thứ bản năng ấy: đó là lòng từ bi. Dù không biết đích xác lòng từ bi có phải là một thứ bản năng hay không, thế nhưng chắc chắn nó là một thứ xúc cảm thật cao cả, nằm thật sâu bên trong con tim mình, có thể hóa giải được mọi hình thức tranh giành, xung đột, chiến tranh và cả những thứ bám víu và thèm khát bên trong tâm thức mình, mở ra cho mình một thế giới an bình và thanh thản hơn.

Bures-Sur-Yvette, 21.09.20
Hoang Phong

Chuyển Đến : Tiểu Mai – Ngày 22/9/2020

www.vietnamvanhien.org

